

Ἐνῶ, νομίζεις, ἀντηχεῖ τὸ φεῦγον ἔτι εἴημα
Τῶν εὐτυχῶν αἰώνων των, παντοῦ σοὶ ἀνελίσσει
Ποιήματος, ὃ ἔγραψε Δόξα καὶ Χρόνος, νῆμα.
Ὁ ὀφθαλμὸς, ὃν δὲν κρατεῖ ὁ νοῦς, νὰ ἐμποδίτη,
Μ' ἐνδοξοὺς μνείας προσπαθεῖ αὐτὰς νὰ κατοικίτη,
Καὶ ὀλονὲν θχυμβούμενος διὰ τῶν καλλονῶν των
Ἢ ἐκπλησόμενος ἐμπρὸς τοὺς σιγηλοῦ των πένθους,
Νῦν μὲν τὴν λάμψιν των φαιδρὸς ἀντανεκλα καὶ ἔνθους,
Νῦν δὲ ἐκχίνει συμπαθῶν τὰ φλέγον δάκρυδόν των.

.

ΦΑΣΜΑΤΑ.

(Ἐκ τῶν Ἀρατολικῶν ποιήσεων τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ).

I.

Φεῦ! πόσα; εἶδον θνησκούσας ὠραίας καὶ νέας παρθένους!
Εἶναι ἡ μοῖρα τοιαύτη, ὃ θάνατος θύματα θέλει.
Πρέπει νὰ πίπτῃ τὸ χόρτον ὑπὸ τὴν ἀκμὴν τοῦ δρεπάνου,
Καὶ αἱ τεγράζυγες τῶν παννίχιων χορῶν νὰ πατώσι
Ῥόδα διὰ τῶν ποδῶν των!

— —

Πρέπει ὁ ῥυαξ νὰ ῥέῃ καὶ νὰ ἐξαντληθῆται ταχέως,
Τῆς ἀστραπῆς πρέπ' ἡ λάμψις στιγμὴν ἐπὶ μίαν νὰ λάμπῃ,
Καὶ τῆς ὠραίας μηλέας τ' ἀστέρινα ἄνθη, — χιόνα
Τοῦ ἔαρός μας εὐώδη — ζηλότυπος νὰ κατακαίῃ
Τοῦ Ἀπριλίου ὃ πάγος.

— —

Εἶνε τοιοῦτος ὁ βίος! τὸ σκότος μετὰ τὴν ἡμέραν,
Καὶ ἡ ἐξέγερσις τέλος ἐντὸς τ' οὐρανοῦ ἢ τοῦ ἄδου
Περίξ φαιδροῦ συμποσίου ἀπλήστως καθήμεθα πάντες,
Πλὴν καταλείπουν τὰς θέσεις των, πρὶν ἢ τὸ τέλος ἐπέλθῃ,
Φεῦ! ὁμοτράπεζοι πλείστοι!

— —

II.

Ω! πόσας εἶδον θνησκούσας! λευκή και ῥοδίνη ἡ μία,
Ἄλλη μολπὰς οὐρανόυ; ἐφαίνετο ἀκρωωμένη,
Ἄλλη διὰ τῆς χειρὸς ὑπεστήριζε τὸ μέτωπόν της,
Κ' εἶχε τὸ σῶμα της θραύσ' ἡ ψυχὴ της, καθὼς ὅταν φεύγγ
Κάμπτει τὸν κλῶνα ἡ ὄρνις.

Μία, ἀλλόφρων, ὠχρὰ, και βορὰ ζηλοτύπου μανίας,
Ὄνομα, ὅπερ οὐδεὶς ἐνθυμεῖτ', ἐψιθύριζ' ἤρεμα·
Ἄλλη ἐσβέσθη, καθὼς εἰς τὴν λύραν ἐκπνέει τὸ ἄσμα·
Ἄλλη μειδίκαμ' ἀγγέλου ἐκπνέουσα εἶχ' εἰς τὰ χεῖλη,
Ὅστις τὴν γῆν ἐνθυμεῖται.

Πᾶσαι φυτὰ εὐγενῆ ἐμαράνθησαν μόλις θαλόντα!
Καταποθεῖς' ἀκλύονες μὲ τὰς ἐλαφρὰς φωλέας των!
Περιοστεραὶ, αἱ; ὁ κόσμος παρὰ τ' οὐρανοῦ δῶρον εἶχεν,
Αἵτινες μὲ παιδικὴν χάριν κ' ἔρωτα στεφανωμέναι,
Ἐτη ἠρίθμουν ἀνοίξεις!

Πῶς! ὁ ψυχρὸς; ἤδη λίθος τοῦ τάφου λοιπὸν τὰς καλύπτει!
Πῶς! τόσα ὄντα μαγεῖας μὲ βλέμμ' ἀπλανές και σιγῶντα!
Τόσαι λαμπάδες σβεσθεῖσαι, και ἄνθη τοσαῦτα κοπέντα!
Ω! ἀφετέμε μακρὰν, . . . εἰς τὰ δάση, πετῶν ξηρὰ φύλλα
Τοῦ φθινοπώρου, νὰ φύγω!

Φάσματα μαγευτικά! ὦ! κατόπιν ἡ μία τῆς ἄλλης;
Ἐρχον' ἐκεῖ και μ' εὐρίσκουν, ὁπότεν τερπνῶς ὄνειρώττω.
Τὸν ἀριθμόν των δεικνύει και κρύπτει ἀμφίβηλον φέγγος,
Και διὰ μέσου τῶν κλάδων και τῶν σκοτεινῶν φύλλων βλέπω
Λάμποντας τοὺς ὀφθαλμοὺς των!

Εἶν' ἀδελφὴ ἡ ψυχὴ μου φασμάτων τοσοῦτον ὠραίων !
Δὲν μᾶς χωρίζουσι πλέον ζωῆς καὶ θανάτου οἱ νόμοι·
Τὰ βήματά των στηρίζω ἢ τὰς πτέρυγὰς των λαμβάνω,
Ὅραμα ἄφατον ! ὅτ' ἐγὼ κεῖμαι νεκρὸς ὡς ἐκεῖναι,
 Αὐταὶ δὲ, ὡς ἐγὼ, ζῶσι !

Πᾶσ' αἱ ἰδέαι μου τότε λαμβάνουσι τὰ σχήματά των !
Τὰς ἀτενίζω, τὰς βλέπω ! μοὶ κράζουσιν ἀἴρου ταχέως !
Περικρατούμεναι τάφου χορεύουσιν ἔπειτὰ κύκλῳ,
Ἐπειτα φεύγουν βράδέως κ' ἐκλείπουν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου·
 Τότ' ἐνθυμοῦμαι, . . . ρεμβάζων . . .

III.

Μία πρὸ πάντων, εἷς Ἄγγελος, τῆς Ἰσπανίας νεᾶνις !
Χεῖρες λευκαὶ καὶ μ' ἀθώως πνοᾶς ἐξογκούμενον στήθος,
Ὄμματα μέλανα, ὅπου ἀπήτταπτε βλέμμα κρεώλης,
Καὶ ἡ ληθάνουσα χάρις ἐκεῖνη, — δροσώδης στεφάνη,
 Μέτωπον ἦβης κοσμοῦσα !

Τῆς πολυκλαύστου θανῆς τῆς δὲν εἶνε ὁ ἔρωσ αἰτία !
Οὐτ' ἠδονὰς οὔτε λύπας τῇ ἔδιδεν ἔτι ὁ ἔρωσ,
Ἡ τρυφερά τῆς καρδία δὲν ἔπαλλεν ἀποστατοῦσα,
Κ' ἔκραζον πάντες, χωρὶς εἰς αὐτὴν νὰ τὸ λέγωσι κρύφα,
 Ὡ πόσον εἶνε ὠραία !

Πόσον τὴν ἕτερπ' ὁ πλάνος χορὸς ! τὴν ἐφόνευσεν ὁμως,
Ὁ μαγευμένος χορὸς, ὁ τὸ θάμβος τριγύρω του σπεύρων !
Φρίσσει ἡ κωνίς τῆς ἔτι, ἡρέμα συνταρασσομένη,
Ὅταν εἰς νύκτα αἰθρίαν λευκὴ τις νεφέλη ὀρχεῖται
 Πέριξ τῆς ἡμισελήνου !

Πότον τὴν ἕτερπ' ὁ πλάνος χορὸς! ἑορτὴ ὅταν ἦτο
 Τρεῖς ὠνειρεύετο νύκτας πρὸ ταύτης τὸ μάγον της φάσμα,
 Καὶ μουσικοὶ, χορευταὶ, καὶ γυναικες μυρίπνοοι τότε
 ἤρχοντο πάντες ἀθροοὶ καθ' ὕπνου, ὠρχοῦντο κ' ἐγέλων
 Πρὸ τῶν κλειστῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἦρχοντο ἔπειτα κόσμοι, κειμήλια περιδεραιῶν,
 Καὶ ὕδαρῆ σηρικὰ, κυματίζοντα μ' ἀντανακλάσεις,
 Καὶ ὑφασμάτων πληθῆς, λεπτοτέρων πτερυγῶν μελίτσης.
 Στέφανοι, ἄνθη, ταινίαι, τοσαῦτ', ὥστε κἀνίστρα ὄλα
 Νὰ πληρωθῶσιν ἀφθόνως.

Ἦρχετο ἡ ἑορτὴ, καὶ μετὰ τῶν φαιδρῶν ἀδελφῶν της
 ἔτρεχε καὶ τὴν ῥιπίδα ἐκράτει φαιδρὰ εἰς τὰς χεῖρας.
 Ἐπειτα δὲ μετὰξὺ τῶν στιλβόντων ἐκάθητο πέπλων,
 Καὶ ἡ καρδία της τότε ἐσχίρτα μετὰ τῶν σαλπίγγων
 Τῆς πολυφώνου ὀρχήστρας.

Ἦτο τερπνὸν νὰ τὴν βλέπῃς, ὑπόπτερος ὅταν ὠρχεῖτο!
 Τοὺς κυκνοὺς της κροστοὺς ἐκυμάτιζ' ἡ ζώνη της τότε,
 Κ' ὑπὸ τὸν μέλανα πέπλον της ἔλαμπον οἱ ὀφθαλμοὶ της
 Ὅπως ὑπὸ τὰς πτυχὰς μελανοῦ νέφους λάμπει τὴν νύκτα
 Ἄστρον διδύμων τὸ φέγγος.

Ἄπαντα ἦτο χορὸς καὶ χαρὰ καὶ γελῶτων ἐκχύσεις,
 Καὶ εἰς ἀργίας στιγμὰς ἐθχυμάζομεν τὰ θελητηρά της.
 — Εἰς τὸν χορὸν ἡ καρδία αἰσθήματα δὲν ἀναπτύσσει·
 Μίγνυται ἡ ἀηδία εἰς τὰς ἡδονὰς, ὡς ἡ κόνη,
 Εἰς τὰς στιλβούσας ἐσθῆτας.

Αὕτη ὑπὸ τοῦ στροβίλου ἀνάρπαστος καὶ τοῦ κυκλίου
 ἵπτατο, ἤρχετο πάλιν ὀπίσω, ἀνέπνευε μόλις.
 Ὁ λιγυρὸς τοῦ ἀγλοῦ τὴν ἐμέθυεν ἡχος, τὰ ἄνθη,

Τῆς πολυφώτου λυχνίας αἱ λάμπεις, φωνῶν καὶ ἐημάτων
Θόρυβος ὁ ταραχώδης.

ὦ! ποία εὐδαιμονία, ἐν μέτῳ τοῦ πλήθους σκιρτῶσα
Νεὰς διὰ τοῦ χοροῦ νὰ λαμβάνη αἰσθήσεις καὶ τέρψεις,
Νὰ μὴν ἠξέυρη ἐντὸς νεφελῶν ἂν κυλίσται κούρων,
ἢ ἂν διώκῃ τὴν γῆν, ἢ πατῆ με τοὺς πόδας της μέγα
Περιδινούμενον κῦμα.

Πλὴν, φεῦ! ἐπῆλθ' ἡ πρωία, ἀνάγκη νὰ φύγῃ κ' ἐκείνη,
Καὶ τὸν μανδύην αὐτῆς ν' ἀναμείν' εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου!
Τότε συγχὰ ἡ ὠραία χορεύτρια ψύχος ἠσθάνθη
Φρίσσουσα, εἰς τοὺς γυμνοὺς της εἰσδύον καὶ ἀλαβαστρίνους
ὄμους, — τῆς αὔρας τὸ ψύχος!

Πόσα; ἡμέρας πικρὰς ὁ φοιδρὸς χορὸς ἔπειτ' ἀφίνει!
Χαίρετε πλέον στολαὶ καὶ χοροὶ, καὶ ἐκχύετε γελώτων!
Τ' ἄρμονικὰ ἄσματά της ἐπίμονος βῆξ διεδέχθη,
Τὰς ἡδονὰς τὰς δροσώδεις ὠχρὸς πυρετὸς, κ' ἐσβεσμένον
ὄμμα τὸ πρὶν φλογοβόλον.

IV.

Ὀἴμοι! ἀπέθανε. . . νεά, ὠραία, καὶ λατρευομένη!
Ἐκ τοῦ χοροῦ ἐξελθοῦσα, χοροῦ ἀπαισίου, πενθίμου!
Φεῦ! ἐτελεύτησε, κ' ἐκ τῆς ἀγκάλης μητρὸς παραφόρου
Αἰ τοῦ θανάτου ψυχραὶ κοσμημένῃν τὴν ἤρπασαν χεῖρες,
Ρίψα' αὐτὴν εἰς τὸν τάφον!

Ἐτοιμος ἦτο καὶ ἄλλου; χοροὺς νὰ χορεύτῃ εἰσέτι,
Τόσον ὁ θάνατος σπεύσας τὴν ἤρπασε, τόσον ὠραίαν!
Καὶ τὰ ἐφήμερα ἴσδα, τὰ στέφαντα τὴν κεφαλὴν της,
Θάλλοντα ἐν ἑορτῇ τὴν προτέρα, εἰσέτι ἡμέραν,
Ἐτίβυσαν εἶδον τοῦ τάφου.

V.

Παῦ! ἡ χθλίχ της μήτηρ, τὴν μοῖραν αὐτῆς ἀγνοῦσα,
Τόσον τὸ εὐθριπτον ἄνθος ἐκεῖνο ἠγάπα, ποσοῦτον
Τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν της ἐπεμελήθη ἀγρόπνως,
Τὴν ἀπεκοίμισε τόσας, μικρὰν ἔτι, κλαίουσας, νύκτας
Εἰς τὴν μικρὰν της κοιτίδα!

Μάτην τὰ πάντα ! καὶ τόρα νεκρὰ ἡ ὥραία νεᾶνις
Κεῖται ὑπὸ τὸν βαρὺν τοῦ φερέτρου μολύβδινον ὕπνον !
Βρῶμα σκωλήκων, ψυχρὰ, πελιδνὴ ! καὶ ἐν εἰς τὸν τάφον,
Ὅπου ἐκλείσθη, νεκρῶν τις πνήγυρις τὴν ἀφυπνίσθη
Νύκτα ὥραϊαν χειμῶνος,

Φάσμα γελῶν φρικωδῶς τὴν στολὴν της ἀντὶ τῆς μητρός της
Ἐπιμελεῖται, καὶ αεῖρε καιρὸς ἐπὶ τέλους τῆ λέγει,
Κ' ἐν ψυχρὸν φίλημ' ἀφίνον ἐπὶ τῶν ὠχρῶν της χειλέων
Τοῦς ὀστεώδεις του σύρει δακτύλους διὰ τῶν μακρῶν της
Καὶ κυματούντων πλοκάμων.

Τρέμουσαν εἰς τὸν χορὸν τὸν ὀλέθριον εἶτα τὴν φέρει,
Εἰς χορευτὰς ἀερίους, ἐντὸς τῆς σκιάς ὄρχουμένους.
— Εἰς τὸν ὀρίζοντα εἶνε ὠχρὰ ἡ Σελήνη κ' εὐρεῖα,
Καὶ τῶν νυκτῶν βαφ' ἡ ἕρις μ' ἀχάτου χοροῦ γαλακτώδους
Τ' ἀργυροπάρυφα νεφρ.

VI.

Ὡ πάσαι σεῖς, τὰς ὁποίας χοροὶ χαρωποὶ συναθροίζουσι,
Τὴν Ἰσπανίδα, σβεσθείσαν ἀνεπιστρεπτει, ἐνθυμείσθε,
Νεᾶι παρθένοι ! . . Φαιδρὰ, κ' εἰς ἐκστάσεις χαμῆς, θυμηδίαις
Πλέουσα, τ' ἄνθη τοῦ βίου μὲ ἀπληστον ἔδρεπε χεῖρα, . . .
Κάλλος, . . νεότητα, . . τέρψεις !

Τάλαινα κόρη! εἰς τὰς ἐορτὰς περιήρχετο πάσας
Τῆς θελκτικῆς ἀνθοδέσμης τὰ ἄνθη συναρμολογοῦσα·
Πόσον ταχέως, πλὴν, φεῦ! ἡ ταλαίπωρος κόρη παρῆλθε!
ὦ; κ' ἡ ὠφέλειε, ἦν τὸ ποτάμιον ἔσυρε ρεῦμα,
Δρίπους' ἀπέθανεν ἄνθη.

Κατάρτα.

(Ἐκ τῶν ἀνατολικῶν ποιήσεων τοῦ Βίκτωρος Οὐγκά.)

Ἄς πλανᾷτ' αἰωνίως, ἔτι νέος καὶ κύπτων,
Ὅπου, μόλις τὸν δίσκον του ὁ ἥλιος κρύπτων,
Τὸν ὀρίζοντα πάλιν φλογώδης ποθεῖ!
ὦ; φονεὺς, ὅστις φεύγει εἰς τὸ νύχιον σκότος,
Ἄν βαδίξῃ ἀπαύστως, εἰς κατόπιν του κρότος,
Τὸ πλανώμενον βῆμά τ' ἄς ἀκολουθῇ!

Εἰς τοὺς στίλβοντας πάγους τῶν ὀρέων ἄς πίπτῃ,
Ἄς κυλίεται πίπτων, καὶ χωρὶς ν' ἀνακύπτῃ
Ἄς ζητῇ μὲ τοὺς ὄνουχας νὰ κρατηθῇ!
Ἄς λαμβάνουν ἐκεῖνον ἀντὶ ἄλλου, κ' ἐκπνέων
« Εἰμ' ἀθῶος » ἄς κράξῃ, καὶ οἰμῶζων καὶ κλαίων
Ἄς ἐκπνεύσῃ ἀφρῶ εἰς σταυρὸν σταυρωθῇ!

ὦ! ἄς κρέμαται τότε μὲ ἰάνθιναν στόμα
Καὶ ὁ θάνατος, μόνον εἰς ἐκεῖνου τὸ ὄμμα
Ὁρατὸς, ἄς γελᾷ μὲ μορφήν εἶδεχθῇ!
Καὶ ζωὴ ἄς ἐμμεῖνῃ εἰς τὸ πτώμα του τόση
Ἦστε, ὅταν τὰ χεῖλη τοῦ θανάτου ροφῶσι
Τῶν σαρκῶν του τὸ αἷμα, νὰ τὰ αἰσθηνθῇ!

Οὔτε ἄνθρωπος πλέον, οὔτε πνεῦμ' ἄς μὴ μείνῃ,
Ἄλλ' ἐπὶ τὸ γυμνόν του σῶμ' ἄς πίπτῃ πυρίνη
Γλῶσσα, καὶ μὲ χειμάρρους βροχῶν ἄς πλυθῇ!